వానకారు కోయిల

- మన్నెం శారద

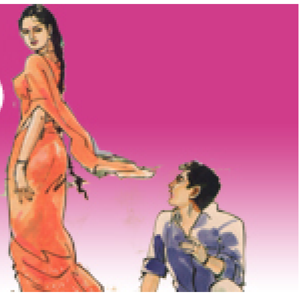

(గత సంచిక తరువాయి)

వాసవి నిద్రలేచేసరికి తెల్లగా తెల్లవారిపోయింది. ఆమె కంగారుగా లేవబోయింది.

"అంత కంగారు దేనికి?" అనంత్ అద్దంలో తలదువ్వుకుంటూ అన్నాడు.

వాసవికి అప్పటికి గానీ బాహ్య స్మృతి రాలేదు.

తను రాత్రంతా అతని గదిలో పడుకున్న సంగతి గుర్తు రాగానే అదోలాంటి సిగ్గు ఆవరించిందామెను.

మెల్లిగా తలదించుకుంది.

"బాగా నిద్రపట్టిందా?" అతను చనువుగా ఎదురుగా వున్న స్టూల్ లాక్కుంటూ అడిగాడు.

వాసవి చిరునవ్వు నవ్వి తల వూపింది.

పరిమళ అక్కడికే కాఫీ పట్టుకొచ్చింది.

వాసవి తెల్లవారేసరికి మంచంమీద కనపడక పోవడంతో చాలా కంగారు పడిందామె.

అమ్మగారు కనిపించడంలేదు. అంటూ చాలా గాభరాగా అనంత్ దగ్గరకొచ్చి చెప్పింది.

అనంత్ పరిమళ వైపు అదోలా చూసి "అమ్మగారంటే నీకు చాలా అభిమానం అనుకుటాను" అన్నాడు తమాషాగా.

పరిమళ మాట్లాడలేనట్లు చూసింది.

"ఆమె ఉప్పు తిని బ్రతుకుతున్నాం కదా" అంది మెల్లిగా.

"ఉప్పు తిన్నందుకే యింత విశ్వాసమా? నాకలా అనిపించడంలేదు. అమ్మగారిమీద ఈగ వాలడం కూడా సహించేట్టులేవు నీవు"

అనంత్ మాటలకి బదులు చెప్పలేనట్లు చూసింది పరిమళ.

"రాత్రి అమ్మగారి గదిలోకొచ్చినట్లు చెప్పొద్దన్నా చెప్పేసావుగా. ఇప్పుడు చూడు అమ్మగారెక్కడున్నారో" అంటూ గదిలోకి పిలిచాడు.

పరిమళ మెల్లిగా త్రొంగి చూసింది.

"అంతేకాదు ఆమెకు నేనంటే ప్రాణం. ఆ విషయం గుర్తుంచుకో" అన్నాడు అనంత్ తీవ్రంగా.

అనంత్ పక్కమీద నిద్రపోతున్న వాసవిని చూడగానే పరిమళకి మతిపోయినట్లయింది.

"ఈ సంగతులన్నీ ఇక్కడే మరచిపో. పెద్దయింటి విషయాల్లో జోక్యం చేసుకోవాలని ప్రయత్నిస్తే.. ముత్తు సంగతి గుర్తుందికదూ" అన్నాడు అనంత్.

పరిమళ మాట్లాడకుండా నిలబడింది.

"వెళ్ళి పదినిముషాలనంతరం కాఫీ తీసుకురా" అన్నాడు అనంత్.

పరిమళకు అంతా గుర్తొచ్చి ముఖం నల్లబడింది.

మౌనంగా వాసవికి కాఫీ అందించింది.

పరిమళని చూడగానే వాసవి ముఖం అదోలా అయ్యింది.

"ఇక్కడ తనని చూసి మరోలా అర్థం చేసుకోదుకదా?" అనుకుంది మనసులోనే.

"రెండురోజులు నాకు శెలవు కావాలి" అంది పరిమళ వాసవివైపు చూస్తూ.

"ఎందుకు?" అడిగింది వాసవి.

"నా కూతురు పరిస్థితి బాగోలేదని తెలిసింది. అది అధోగతిపాలవ్వకుండా చూసుకోవాల్సిన బాధ్యత నా మీద వుంది."

"నీకు కూతురుకూడా వుందా?" అడిగాడు అనంత్ వెటకారంగా.

"నేను ప్రస్తుతం వున్న పరిస్థితులవల్ల మీకు నన్ను చూస్తే హేళనగా వుండొచ్చు. నాకు కూడా చక్కటి సంసారం వుండేది" అంది పరిమళ అసహనంగా.

వాసవి అనంత్‌ని ఊరుకోమన్నట్లు సైగ చేసింది.

"సరే. నీ పరిస్థితులు నీవి. వెళ్ళొద్దని నేనననను, కానీ నీ కూతురికి నీకు సంబంధం లేదుగా. ఆ విషయాలన్నీ నీకెలా తెలిసాయి?" అంటూ అడిగింది వాసవి.

పరిమళ నిస్పృహగా నవ్వింది.

"వసంతం వచ్చిందని కోయిలని ఎవరూ కూయమని చెప్పరు. వర్షాకాలం వచ్చిందని వాగుని పరుగెత్తమని ఎవరూ అడగరు. ఇవన్నీ ప్రకృతి ధర్మాలు. అలాంటిదే తల్లిప్రేమ. దగ్గరకి రానిచ్చినా దూరంగా త్రోసినా అది బిడ్డకు చెల్లుతుంది గానీ తల్లి మమకారానికి కాదు. నేను ఎంత దూరంగా వున్నా ఆమె స్థితిగతుల్ని గమనిస్తూనే వున్నాను" అంది పరిమళ.

వాసవి మాట్లాడలేనట్లు చూసింది.

"నాకు...నాకు...కొంత డబ్బు కావాలి" అంది పరిమళ.

"ఎంత?" అడిగాడు అనంత్ జేబులో చెయ్యి పెట్టి.

"రెండొందలు. ఈ అప్పు మీరు తర్వాత నెలకింతని తెగ్గోసుకోండి" అంది.

అనంత్ పర్స్ తీసి రెండువందల కాగితాలు తీసి పరిమళకి అందించాడు.

పరిమళ "వస్తానమ్మా" అంటూ వెళ్ళిపోయింది.

"అంతా నాటకం" అన్నాడు అనంత్ ఆమె వెళ్తోంటే చిరాగ్గా.

"అలా అనిపించదు అనంత్ ఆమెను చూస్తే బాగా బ్రతికిన మనిషనిపిస్తుంది నాకు" అంది.

అనంత్ గట్టిగా నవ్వేసి "ఇలాంటి రకాలు అలాగే నటిస్తారు. దీని సంగతి నీకు తెలియదులే" అన్నాడు.

"మరీ అంత చులకనగా మాట్లాడకు అనంత్."

"ఆమె ఎక్కడి మనిషో తెలిస్తే నువ్వు కూడా చులకనగానే మాట్లాడతావు. వయసులో ఎవడితో వచ్చిందో వ్యభిచారంలోకి దిగింది. ఇప్పుడు వయసయిపోయేటప్పటికి వాళ్ళు బయటికి నెట్టారు. ఎప్పుడో నేర్చిన వంటలిప్పుడు పొట్టకూటికి బ్రతుకు తెరువు చూపించింది. గతిలేక రోడ్డుమీద ఏడుస్తుంటే తీసుకొచ్చాను" అన్నాడు అనంత్ నిరసనగా.

వాసవి ఆశ్చర్యంగా వింది.

"తన కూతురు బాగా బ్రతకడం ఇలాంటి కట్టుకథలు చెప్పడం అలాంటి రకాలకి అలవాటు" అన్నాడు అనంత్ తేలిగ్గా నవ్వేస్తూ.

వాసవిలేచి నిలబడింది.

"అనంత్ వంటకెవర్నయినా చూస్తావా మరి"

"ఆ బాధ నీకక్కరలేదు. హోటల్నుండి కారియర్ తెప్పిస్తానులే" అన్నాడు.

"జగదీష్ ఎప్పుడొస్తారట" అడిగింది వాసవి.

అనంత్ ఆశ్చర్యంగా కళ్ళెగరేసి "ఏమిటి సంగతి?" అన్నాడు.

"ఏం లేదు. మరీ ఎక్కువరోజులు పట్టేటయితే నేను హైదరాబాదు వెళ్తాను" అంది.

"ఏం, యిక్కడ బోర్‌గా వుందా?" అంటూ అర్ధవంతంగా నవ్వాడు అనంత్.

వాసవి జవాబు చెప్పలేనట్లు తలదించుకుంది.

"నీ కొచ్చిన భయం ఏమీలేదు. ఒంటరిగా కూర్చుని ఆలోచిస్తే లేనిపోని భయాలు కలుగుతాయి. నాకు కూడా పెద్ద పనిలేదు. ఇద్దరం ఎటైనా వెళ్దాం. కాస్త రిలీఫ్‌గా వుంటుంది" అన్నాడు అనంత్.

వాసవి తలవూపి బయటకొచ్చింది.

కారు మహతి ఇంటి ముందాగింది.

ఇంటిముందు జనం గుంపులు గుంపులుగా నిలబడి వుండటం గమనించి భయపడింది వాసవి.

అనంత్ కూడా అనుమానంగా చూసాడు.

"అనంత్ నాకేంటో భయంగా వుంది. ఎందుకలా ఇంటిముందు జనమున్నారు" అంది వాసవి ఆందోళనగా.

"అదే నాకూ తెలియడంలేదు?" అంటూ కారు దిగాడు అనంత్. ఆ వెనుకే వాసవి దిగింది.

ఇద్దరూ లోనికెళ్తుంటే జనం అదోలా చూస్తున్నారు.

వాసవిని చూడగానే మహతి అత్తగారు పెద్దగా రాగం తీసింది.

"అమ్మో, నీ స్నేహితురాలు కొంప ముంచిందే తల్లీ? మేమేదో దాన్ని ఆరడి పెడ్తున్నట్లు మా పరువు రోడ్డు కెక్కిందమ్మా" అంటూ శోకాలు పెట్టింది.

వాసవి నిశ్చేష్టురాలయి నిలబడిపోయింది.

"ఏం జరిగింది?" అడిగాడు అనంత్.

"నువ్వుకూడా చూస్తూనే వున్నావుగా నాయినా దాన్ని ఎంత బాగా చూసేది. ఏదో కొంప మునిగినట్లు ప్రొద్దుటే కిరసనాయిలు పోసుకుని కాల్చుకుంది."

వాసవి నిర్విణ్ణురాలయింది.

"ఆమెకెలా వుంది?" అనంత్ అడిగాడు.

"ఏమో నాయనా? నాకు కాలూ చెయ్యి ఆడక వెళ్ళలేదు. దాని మొగుడే హాస్పిటల్లో చేర్చాడు.

"ఏ హాస్పిటల్" వాసవి గబగబా అడిగింది.

"అండాళ్ నర్సింగ్ హోం"

వాసవి గబుక్కున అనంత్ చెయ్యి పట్టుకుని "పద" అంది ముందుకి నడుస్తూ.

అనంత్ ఆమె చర్యకు ఆశ్చర్యపడుతూ "ఎక్కడికి?" అన్నాడు.

"హాస్పిటల్‌కి మహతిని చూడాలి?" అంది ఆవేశంగా.

అనంత్ కారుని రివర్సుగేర్ వేసి తిప్పుతూ "అక్కడికి వద్దు వసూ. నువ్వు చూడలేవు" అన్నాడు.

వాసవి వినిపించుకోలేదు.

"మహతిని చూడకుండా వుండామని చెబుతున్నావా అనంత్" అంది తీవ్రంగా.

"నీకు తెలీదు వసూ నీ కసలే బాగుండలేదు" అన్నాడు అనంత్ అనునయంగా.

"ప్లీజ్"

చేసేదిలేక అనంత్ కారుని హాస్పిటల్ వైపు పోనిచ్చాడు.

కారు హాస్పిటల్ చేరగానే పరుగులాంటి నడకతో లోనికెళ్ళింది వాసవి.

మహతిని చూడగానే వళ్ళు ఝల్లుమంది వాసవికి.

నల్లగా బొమ్మలతో వికృతంగా వున్న మహతి రూపం చూసి ఆమెకు దుఃఖం వెల్లువలా పొంగింది.

మహతి మెల్లిగా కళ్ళు తెరిచి చూసింది.

"మహీ ఎందుకిలా చేశావ్? ఏం జరిగిందసలు?" అంది వాసవి ఏడుస్తూ అనంత్ కూడా ఒకలాంటి దిగ్భ్రమతో చూస్తున్నాడు మహతివేపు.

మహతి భర్తని బయటకెళ్ళమని సైగ చేసింది.

వాసవి దగ్గరగా వెళ్ళి కూర్చుంది.

మహతి అనంత్‌ని కూడా దగ్గరికి రమ్మని పిలిచింది.

"వసూ నేను బతకను. నాకు బతకాలనికూడా లేదు. చచ్చిపోతూ నేను చెప్పేది ఒక్కటే, ఏ మనిషి తన ఆశల్ని ఆశయాల్ని ఇతరులకోసం చంపుకుని బ్రతకకూడదు. అలా బ్రతికితే ఆ నిరాశే ఒకరోజు మనల్ని చంపేస్తుంది. ఈ బ్రతికిన కొన్ని రోజులు మన సుఖాల్ని ఇతరులకు భయపడి బలి పెట్టుకోకూడదు. ఆ పనే నేను చేసి ఈ రోజు యిలా అంతం అయిపోతున్నాను. నాకు ప్రాణమైన వీణను వదులుకుని నేను కలగన్న అందమయిన జీవితం నాకిక దొరకదని తెలిసే ఈ పని చేసాను. దయచేసి నువ్వు నీ కోసం ధైర్యంగా బ్రతుకు. అదృష్టవశాత్తూ నీకు కోరుకున్న భర్తే దొరికాడు. అనంత్ వాసవిని ప్రాణంగా చూసుకో, ఆమెను కష్టపెట్టకు. వసూ. నీకు ఇష్టమయితే ప్రపంచానికి భయపడకుండా ఆ యిష్టాన్ని తీర్చుకో. పక్కవాడికి నష్టం రాని మన ఇష్టాన్ని నలుగురికీ భయపడి సమాధి చేయకు" అంటూ ఆయాసపడింది మహతి.

వాసవి వెక్కెక్కి ఏడ్చింది.

"ఇన్ని విషయాలు నాకు చెబుతున్నావే. ఆ తెగింపే నీకెందుకు లేకపోయింది. అందరికి ఎదురు తిరిగి ఎందుకు బ్రతకలేకపోయావు?" అంది ఏడుస్తూ.

మహతి కాలిన పెదవులు చిన్నగా నవ్వడానికి ప్రయత్నించాయి. ఆమె ఏదో చెప్పాలని ప్రయత్నించింది.

అంతలోనే ఆమెకు స్పృహ పోయింది.

అనంత్ గబగబా డాక్టర్ని పిలుచుకొచ్చాడు. డాక్టర్ ఆమె నాడి చూసి నిట్టూర్పు వదిలాడు.

"సారీ షి యీజ్ డెడ్" అన్నాడతను ఆమె చేతిని వదిలేస్తూ.

వాసవి అది హాస్పటలని మరచి అనంత్ గుండెల్లో దూరి వెక్కెక్కి ఏడుస్తుంటే అనంత్ ఆమెను పొదవి పట్టుకుని బయటికి నడిపించాడు.

29

పశ్చిమాన కృంగి సూర్యుణ్ణి చూసి పరిహసిస్తున్నట్లుగా సముద్రం అలలు నిలువెత్తుగా లేచి విరిగి పడుతున్నాయి. ఆ నిశ్శబ్ద వాతావరణాన్ని ఛేదిస్తూ ఘోషిస్తోంది సముద్రం.

అక్కడి అందమైన వాతావరణాన్ని చూసి శిల్పాలు చెక్కారో ఆ శిలల సౌందర్యానికి మురిసి సముద్రమే చిందులు వేస్తుందో తెలియదుగాని మహాబలిపురంలో సముద్రతీర సౌందర్యం అనన్యమైనది. నగరంలోని కృత్రిమ వాతావరణానికి విసిగి ఈ మారుమూల స్వేచ్ఛగా ఆడుకుంటున్న పసిపిల్లాడిలా గంతులు వేస్తోంది సముద్రం.

ప్రకృతి సౌందర్యాన్ని అనుభవించడం కూడా ధనవంతులకే పరిమితమైనట్లు అక్కడ నగరంలో ప్రముఖులైన బిజినెస్ మాగ్నెట్స్‌కి, సినిమా నటులకి తీరిక సమయాల్ని సుందరంగా తీర్చిదిద్దుకోవడానికి అందమైన కాటేజీలున్నాయి.

అందులో జగదీష్ దొకటి.

వాసవి మౌనంగా ఇసుకలో గీతలు గీస్తూ కూర్చుంది.

దూరంగా సముద్రంలో ఈదుతూ అలలపై తేలుతూ ఉత్సాహంతో ఉరకలు పెడుతున్న అనంత్ ఆమెని అప్పుడప్పుడూ క్రీగంట గమనిస్తున్నాడు.

ఆమెలో అదివరకటి సంచలనం లేదు.

చదువుకునే రోజుల్లో ఆమె సముద్రాన్ని చూస్తే ఎలా కేరింతలు కొట్టేది. తను ఈత కొడుతుంటే ఆమె చూపుల్లో ఎంత ఆరాధన.

పూర్తిగా జడంగా తయారయిన ఆమెలో చైతన్యాన్ని తీసుకురావడానికే అతను ఆమెను మహాబలిపురం తీసుకొచ్చాడు.

మహతి చనిపోయాక ఆమె మరీ మానసికంగా దిగజారి పోయింది. ఎవరో తనని వెంటాడుతున్నట్లు భయపడి పోతున్నది.

పదిహేనురోజులుగా ఆమెని నీడలా వెంటాడి కాపాడుతున్నాడు అనంత్.

"వసూ, ప్లీజ్ కమ్ హియర్" అంటూ పిలిచాడు అనంత్.

వాసవి మాట్లాడలేదు.

అనంత్ సముద్రంలోంచి బయటకి వచ్చి వళ్ళు తుడుచుకుని బట్టలు మార్చుకున్నాడు.

అతను వాసవి దగ్గరగా వస్తూ "నువ్విలా డల్‌గా కూర్చోడానికే అయితే మనం యింత దూరం రావడం దేనికి?" అన్నాడు నిష్ఠూరంగా.

"నన్నేం చేయమంటావ్ అనంత్. ఒకదాని వెంట మరొకటిగా జరిగే సంఘటనలు నన్ను సుఖంగా బ్రతకనియ్యడం లేదు. అటు ముత్తు మరణం షాక్ నుండి తేరుకోక మునుపే మహతి పోవడం భరించలేకుండా వున్నాను. ఇంతకన్నా పిచ్చి పట్టినా బాగుండుననిపిస్తోంది" అంది వాసవి ఆవేదనగా.

అనంత్ ఆమె వైపు జాలిగా చూసి దగ్గరగా కూర్చున్నాడు.

గత రెండు నెలలుగా జరుగుతున్న ఒక్కొక్క సంఘటన ఆమెని అతనికి చాలా చేరువ చేస్తున్నాయి. అతను మేడమ్ నుండి వసూ అని ఆత్మీయంగా పిలుస్తుంటేనే హాయిగా వుంది వాసవికి.

అనంత్ ఆమె చేతిని తన చేతిలోకి తీసుకుని మృదువుగా నొక్కాడు.

అందుకు అభ్యంతరం పెట్టలేదు వాసవి.

పైగా అతను దగ్గరగా రావడం ఆమెకు ధైర్యాన్ని కలిగిస్తోంది.

ఈ ప్రపంచంలో తను ఒంటరినని తనకి అతని ఆసరా కావాలని బలంగా అనిపిస్తోంది.

"మహతి చనిపోయిన సంగతేగాని, చనిపోతూ చెప్పిన నిజాల సంగతి అక్కర్లేదా నీకు?" అన్నాడు అనంత్ మెత్తగా.

వాసవి అర్థంకానట్లు చూసింది.

"నీకోసం నిన్ను బ్రతకమని చెప్పలేదూ. మరొకరికి నష్టం కలిగించని ఏ పని చేయడానికైనా వెనుకాడాల్సిన పని లేదని చెప్పలేదూ" అనంత్ ఆమె కళ్ళలోకి సూటిగా చూస్తూ అడిగాడు.

వాసవి నిస్పృహగా నవ్వింది.

"ఏమున్నాయి అలాంటివి. జీవితం మలుపు తిరిగిపోయాక వెనక్కి తిరిగి చూసుకోవడం అవివేకం" అంది వాసవి బాధగా.

"ఆ నిరాశా వాదమే మానమంటాను. ఈ మలుపులు, ఈ అదుపులు మనం సృష్టించుకున్నవే. నిజానికి ఏ చట్రంలోనూ ఇమడనిది జీవితం. మనిషికి ఒకే ఒకసారి వరంగా లభించే ఈ బ్రతుకుని పనికిమాలిన సిద్ధాంతాలతోనూ, నీరసమైన ఆలోచనలతోనూ, వృధా చేసుకునే వాళ్ళు నా దృష్టిలో ఫూల్స్" అన్నాడు అనంత్ తేలిగ్గా తీసిపారేస్తూ.

వాసవి అతని వైపు విచిత్రంగా చూసింది.

"అనంత్ నేనొకటి అడుగుతాను నిజం చెబుతావా?" అంది సూటిగా చూస్తూ.

అనంత్ నవ్వి "అబద్దం చెబుతానని అనుమానమా?" అన్నాడు.

"నువ్వు...నువ్వు.. నన్ను నిజంగానే ప్రేమించావా?" వాసవి సముద్రం కేసి చూస్తూ అడిగింది.

"ఎందుకొచ్చింది ఆ సందేహం?" అతను చిరునవ్వుతో తిరిగి ప్రశ్నించాడు.

"నన్ను పోగొట్టుకున్నందుకు నీకు బాధగా లేదూ"

"నిన్నసలు నేను పోగొట్టుకుంటేగా?"

వాసవి అతని జవాబుకి ఆశ్చర్యంగా చూసింది.

"నువ్వు ప్రతి క్షణం నా ఎదుటే వుంటున్నావు. నీతో చనువుగా, ఆత్మీయంగా వుండే అవకాశం కూడా నాకు దొరికింది. అంతేకాక నిన్ను నా మనసులో చాలా పదిలంగా దాచుకున్నాను. నేను నిన్ను పోగొట్టుకున్నానని నువ్వు నాకు దూరమయ్యావని ఏ క్షణమూ అనుకోలేదు" అన్నాడు స్థిరంగా.

వాసవి విచిత్రంగా చూసిందతనివైపు.

"నీకు నా మాటలు చాలా విచిత్రంగా వుండొచ్చు. నిన్ను ఎత్తుకుపోతే తప్పుకాని నిన్ను మానసికంగా ఆరాధించి ప్రేమించడానికి ఎవరి పర్మిషనూ అక్కర్లేదు. ప్రస్తుతం నేను చేస్తున్నదదే, నీకొక విషయం తెలుసునోలేదో.

"పెళ్ళికి ప్రేమకి అసలు సంబంధమే లేదు. పెళ్ళి ప్రేమించే హృదయానికి ఆనకట్టలాంటిది. అంటే నీకింక ఎవర్నీ ప్రేమించే హక్కులేదని, మమతలవైపు ప్రవహించే మనసుని నిర్బంధిస్తుంది. అందుకే పెళ్ళి ప్రేమకి ఫుల్‌స్టాప్ అని అనుభవజ్ఞులు చెప్పారు. నిన్ను పెళ్ళి చేసుకోకపోవడం వల్లనేమో. నాకు నీమీద ప్రేమ పదింతలు పెరిగింది" అన్నాడు అనంత్.

అతను అలా చెబుతున్నంతసేపూ ఆమె చెయ్యి అతని చేతిలో మెత్తగా నలుగుతూనే వుంది.

వాసవి ఇబ్బందిగా చూసింది.

ఆమె యిపుడు నడిసముద్రంలో వుంది. తన ప్రాణాన్ని రక్షించుకోడానికి దొరికిన పూచిక పుల్ల అనంత్.

చుట్టూ చీకటి తెరలు దిగుతున్నాయి.

"చలిగా వుంది కాటేజీలోకి వెళ్దామా?" అడిగాడు అనంత్ మాట మారుస్తూ.

వాసవి పైకి లేచింది.

సముద్రం నిర్విరామంగా శ్రామికజీవి ధనసామ్యంతో చేస్తున్న పోరాటంలా ఒడ్డున ఢీకొంటోంది. తరతరాలకి చెక్కుచెదరని పెట్టుబడిదారులా ఒడ్డు నిశ్చింతగా నిలబడివుంది.

సముద్రం మాత్రం పేదవాడి ఆర్తనాదంలా ఫలితంలేని అల్లరిచేసి ఘోష పెడుతోంది.

ఇద్దరూ కాటేజి వైపు నడుస్తున్నారు.

చాలా దగ్గరగా అనంత్ చెయ్యి వాసవి భుజాన్ని చుట్టింది.

ఆమె చేతులు కట్టుకుని ఇసుకలో కూరుకుపోతున్న అడుగుల్ని బలంగా లాగి నడుస్తోంది.

అనంత్ చేరిక ఆమెకొకలాంటి ధైర్యాన్ని కలిగిస్తోంది.

తప్పు చేస్తున్నానేమోనన్న ధ్యాస కానీ అనంత్ చొరవ తీసుకుంటున్నాడేమోనన్న అనుమానం కానీ ఆమెకసలు కలగనేలేదు.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments